
Szlukovényi Katalin

HAZAFELÉ

Ónos eső, ilyet is rég nem láttam:
a bokrok, fák mind jégcsipkeruhában,
a cipőm meg pocsológyökben tocsog,
lépten-nyomon felfröccsen a mocsok,
míg gázolok e végeláthatatlan,
sem mire se jó, szennyes áradatban.

Csokonai vagy Babits erre járva
az észlelet nyomán már konkludálna,
Balassi vagy Petőfi a megrege
húzódva egy lány keblén szenderegne,
míg Arany félmosollyal letörölve
a sarat tán egy szóval se pörölne,

és biztos felizgulna Kosztolányi
ily kétértelműséget egybe látni,
József Attila meg addig meredne
a látványra, míg rálelné a rendre,
mit Nemes Nagy úgy megdefiniálna,
hogy hevén kinyílna a jég virága.

S én mit tegyek? Caplatok a lucsokban,
hisz tovább magunknál én sem jutottam,
vacogok, mint a kisgyerek a sínen,
hívom istent, hogyha nincs is, segítsen,
vacsorát csinállok, szorongok, várlak,
hasztalan silabizálom a téli fákat.

ÉLŐVIRÁG

a délutáni ferde fénypázmákat
a gesztenyefák alatti fűvön
a ránk boruló makulátlan égkek
összes árnyalatát külön-külön

nyár- és lélegzetmeleg kutyabunda
lelkes törleszkedését tenyeremben
egy vicc emlékét amit nevetőránc
őriz ha szövegét el is feledtem